

Nr 511.

Av herr **Thapper m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 110, angående vissa avlönings- m. fl. anslag under riksstatens fjärde huvudtitel för budgetåret 1953/54 m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 110 har förslag framlagts till en etappvis utbyggnad av den lokala personalvårdsorganisationen inom försvaret. Därmed har ett första steg tagits i syfte att kvantitativt avhjälpa de sedan beredskapstiden allt mera framträdande bristerna på detta område.

Värdet av den föreslagna utbyggnaden med 11 nyinrättade heltidsanställda assistentbefattningar reduceras emellertid högst väsentligt genom den relativt låga lönegradsplaceringen. Även om man förutsätter att Kungl. Maj:t vid en närmare prövning av de föreliggande arbetsuppgifternas omfattning i vissa fall skulle finna en högre lönegradsplacering befogad, torde man med skäl kunna ifrågasätta, om en befattning såsom extraordinarie tjänsteman i lönegrad Ce 17 är tillräcklig för att stimulera kvalificerade sökanden till dessa mycket ansvarsfulla och arbetskrävande befattningar. Härvidlag behöver endast erinras, att dessa assistenter enligt propositionen förutsättes komma att vardera svara för personalvårdsverksamheten vid minst två förband, samt att personalvårdsassistenterna enligt nu gällande bestämmelser är undantagna från rätten till övertidsersättning.

Mot bakgrunden av det förhållandet att man budgetåret 1951/52, av medel som för ändamålet ställts till chefens för försvarsstaben förfogande, kunde vid vissa arméförband tillfälligt anställas *biträdande* personal åt garnisonsassistenterna med löneförmåner motsvarande lönegrad Cg 17, måste det vara uppenbart orimligt att i dagens läge kräva att en befattningshavare, som har att självständigt svara för personalvårdsverksamheten vid minst två skilda förband, skall vara beredd att åtnöja sig med i stort sett motsvarande löneförmåner, som föregående budgetår ansågs vara motiverade för biträdespersonal.

Ännu allvarligare måste förslaget att omvärdera de nuvarande personalvårdsassistenternas tjänster från lönegrad Cg 22 till Ce 17 bedömas. Även om dessa befattningshavare tillförsäkras rätt att kvarstå i nuvarande lönegrad, torde man inte kunna bortse ifrån, att en sänkning av tjänsterna med inte mindre än 5 lönegrader i och för sig kan komma att uppfattas

som en dementi på den tidigare allmänt uttalade och omvittnade uppskattningen av personalvårdsorganisationen.

Då ett bibehållande av utgående löneförmåner förutsättes för de nuvarande heltidsanställda befattningshavarna i lönegrad Cg 22, skulle en omplacering från extra till extra ordinarie tjänster icke i dagsläget innebära några kostnadsökningar, och då en motsvarande höjning av löneförmånerna för de föreslagna nya tjänsterna skulle medföra en total kostnadsökning å cirka 25 000 kronor, bör statsfinansiella skäl icke få lägga hinder i vägen för en rättvis och motiverad reform på detta område.

Med hänvisning till det här anförda hemställer vi,

att de nuvarande personalvårdsassistenterna i lönegrad Cg 22 placeras i lönegrad Ce 22,

att de föreslagna nyinrättade assistenttjänsterna efter Kungl. Maj:ts prövning t. v. placeras i lönegraden Cg 19, samt

att det må ankomma på Kungl. Maj:t att avgöra i vilken omfattning de nyinrättade assistenttjänsterna bör föranleda indragning av deltidsanställda befattningar.

Stockholm den 9 april 1953.

Fridolf Thapper.

Birger Nilsson.

Sven Persson.